

Був собі лісник. Дружина його померла, і він залишився сам з дочкою — доброю, привітною й ласкавою. Але час минав, і лісник одружився вдруге. Нова дружина була настільки злою та сварливою, що іншої такої й на світі не було. Такими ж були і дві її доньки. Не злюбила мачуха пасербицю і змушувала її виконувати найбруднішу й найтяжчу хатню роботу. Цілісенький день дівчинка працювала, а відпочивала вона в куточку біля каміна, на ящику з попелом. Тому її й назвали Попелюшкою. Одного разу лісника з дружиною та доньками запросили на бал до королівського палацу. Попелюшці також дуже хотілося потрапити до палацу, але де там! Мачуха доручила їй виконати за день стільки справ, що й за тиждень не переробиш. І на бал вирушили тільки мачуха та її доньки.

Лишившись сама, Попелюшка гірко заплакала. Раптом перед нею з'явилася її хрещена мати — фея. Вона сказала: «Я знаю, тобі дуже хочеться поїхати на бал. Я подбаю про це». І фея змахнула чарівною паличкою. Усе навколо так і засяяло чистотою, а на клумбах у саду вирости червоні троянди. Потім фея змахнула чарівною паличкою ще раз. І відразу величезний гарбуз перетворився на розкішну позолочену карету, сірі мишки — на баских коней, а великий вусатий щур — на кучера з розкішними вусами. Ще один змах палички — і Попелюшка вже сиділа в кареті. Замість старенького платтячка на ній виблискувало чудове вбрання. «Тепер ти можеш їхати на бал, — сказала фея, — але пам'ятай, що рівно опівночі карета знову стане гарбузом, коні — мишами, кучер — щуром, а твоя розкішна сукня знову перетвориться на лахміття».

